

PEKLEM K RAJI, ANEB: ÚTEK DO SVATÉ ZEMĚ.

DÍL II.

(Pokračování.)

„Zde musím učiniti, čemu jsem se od tebe naučil!“ pravil chvatně a běžel pro vodu.

Evgen zatím pospíšil k Adě, aby ji upokojil.

Když pak s Márkou zase dolů pospíšil, byl již také janoše vrátil.

Přinesl celý džber vody, kterou staré cikánce hlavu pilně omýval, a když se chtěla Márka s nátkem na matku vrhnouti, odstrčil ji a zabručel:

„Teď není čas k raikání! Přines sem raději tu skfinku, v které má tvoje matka své masti, a obváže ji tu ránu!“

Márka přinesla skfinku s mastí a s pomohla Jánošovi udělat několik náplastí, přiložit je matce na ránu a obvázat jí hlavu.

Jerda se brzo tak dalece zotavila, že mohla slabým hlasem vypravovati, jak byla k tomu poraněná přišla.

Ona spala a probudila se teprv, když se strhl ten hluk. Vyskočila z postele, jsouc ještě rozespala, běžela k oknu, otevřela je chvatně a podívala se ven, aby viděla, co se tam děje.

Ale sotva že byla hlavu s okna vystrčila, dostala do ní ránu, která jí omráčila a odrazila ji zpátky do pokoje.

Co se dále dělo, to již nevěděla. Uložila ji na postel a Márka se k ní posadila, aby jí ošetvovala.

Evgen a Kritz vyšli z domu, aby prohledli jeho nejbližší okolí.

Zde byl zatím také jeden nátež učiněn. Nedaleko od okna, kterým byli útočníci do domu se vderali, leželo mrtvé tělo v tureckém obleku. V mrtvole poznán byl Ejub, rybářův syn s asijské strany Bosporu.

Evgen ponechal nyní další prohlídku jiným a vrátil se k ustrašené Adě, aby ji upokojil.

Konečně se tam dostavil s několika zaptými bujuckerskými kadi (soudce), aby si to místo prohlédli a vyslechl zprávu pšepedených. Tento svůj úřední výkon odbyl s pravou tureckou vážností a lhostejností.

Pohládl si spokojeně na bradě vousy a pak se ptal přítomných osob, zdali někdo tu mrtvé zná.

Všichni odpověděli záporně.

„Dobře! Allah jest velik!“ znělo rozhodnutě.

Jediný Jánoš s celou jistotou tvrdil, že jest Řek, kterému byl hlavu rozpoutil, totožný s oním lotrem, kterého byl v Angličanově zahrádě dopadl, když chtěl Adu odvésti, a kterého byl již tenkrát svou pádnou pěstí omráčil.

Zatím byl Jovan již tak dalece se zotavil, že měl docela jasné vědomí a proto se očekávalo, že nyní při výslechu podá výsvědčení, kdo byl toho přepadání původcem, a za jakým účelem to stalo.

Ale Jovan neodpověděl na všechny mu předložené otázky ani jediným slovem a aby se ho dále nevyptávali, dělal, jako by byl omdlel, a nedal se žádným otáčením k tomu pohouti, aby otevřel oči.

„Maš Allah!“ zvolal kadi zlostně. „Dejte mu bastonadu, a pak buďte snad mluviti!“

Zaptivě se hned k tomu měli, aby ten rozkaz vykonali. Chopili se Jovana, obrátili ho na břicho a dva z nich mu vyzdvihli nohy.

Ale Evgen a Kritz proti tomu rozhodně protestovali, aby byl ten raněný člověk takovému mučení podroben.

„Maš Allah!“ zabručel kadi a povolil.

Poraněný Jovan byl dopraven do vězení, kde ho již žádný křesťanský protest před bastonadou zachrániti nemohl, kdyby ho chtěl moudrý kadi tím způsobem donutit k výsaze.

Odpoledne tam přišel tajemník od anglického vyslanectví, Sir Humar, který měl v Bujukdere nějaké řízení.

Dověděl se tam o tom nočním přepadání, a nyní chtěl sám slyšet, jak se ta věc má.

Po jeho odchodu se odebral Evgen k Adě.

„Kde bychom již byli odsud pryč!“ pravila Adá s povzděchem. „Až vykonám svou pěst se slibem zavazala, pak budu mítí snad povolenější mysl, ačkoli se musím obávat, že nás budou naši nepřátelé i na další cestě pronásledovati.“

„Nestračuj se ničeho,“ tebou si Evgen. „Když jsem já s tebou, nemůže se ti nic stát!“

Za několik dní bylo rozhodnuto, že se mohou již na další cestu vydati, neboť byly Evgenovy záležitosti vyřízeny a bastonad vyplacena, které měl prostřednictvím svého dostati.

Evgen a Adá měli úmysl doplaviti se do Jaffy, tam vystoupiti a vydati se na další cestu do Jerusalema.

Kritz byl již na parníku pro ně a pro Jánoše místa zaopatřil a tím bylo všecko k odjezdu připraveno.

Adá by sice velmi ráda také Máрку na tu cestu s sebou vzala, ale nemohla té oběti od ní žádati, aby svou matku v její nebezpečném stavu opustila.

Pročžd domlouvala Márcu, aby zůstala v Bujukdere a svou matku a do jejího se uzdravení ošetvovala.

Kritz byl radostí ochoten Jerdu a Máрку tak dlouho ve svém domě nechati a také dále o ně se starati a Evgen mu dal k tomu účelu dostatečnou částku peněz.

Evgen mu také přislíbil, že po vykonané pouti do Jerusalema nejspíš zase do Cañihradu se vrátí, ale na všechny spůsoby že mu dá věděti, kam zamýšlí potom se obrátit a kde snad na delší dobu se ubytuje, a pak prý může Márka za ním přijíti a u Ady zůstatí.

Márka se tedy rozhodla, že zůstane zpátky a Adá se těšila nadějí, že se svou věrnou družkou zase brzo se shledá.

Vždyť u ní zůstal věrný Jánoš, který byl za žádnou cenu od ní se neodloučil.

KAPITOLA XVIII.

Odjezd z Bujukdere.

Na bujuckerském přístavišti je po celý den velmi živo, a zvláště dnes tam panoval neobyčejně čilý ruch.

Bylo tam mnoho lidí rozličných národností, zejména rybářů, kteří tam přiváželi nalovené ryby a též jiných loděk s nákladem rozličného zboží.

Asi na dostředl z pušky stál parník s anglickou vlajkou.

Chtěl s sebou vzíti několik cestujících do Cañihradu, a vyslanec kapitán Sir Humar se k němu právě ve člunu převážel, aby se na něho doplavil do Perry.

Nyní přicházela na přístaviště také malá společnost, totiž Evgen, Adá a Jánoš, jsouce provázeni doktorem Kritzem a Márkou. Též oni chtěli toho parníku ku plavbě do Cañihradu použítí.

Nedaleko od místa, kde naši známí nyní stáli, stálo v kruhu mnoho divků, kteří se dívali na divoký tanec ve víru se rychle otáčících a vyskakujících dervišů; tito tam pšišli z Cañihradu.

Tito dervišové, kteří jsou od mohamedánů jako všichni bližní za svaté považováni, jsou žebraví mnichové a provozují své šílené tance až do nejkrásnější únavy, začež mají právo od každého věřícího bákšiš žádati.

Na parníku se dávalo zvoncem první znamení, aby se tam všichni dostavili, kdo jim chtěl odplouti.

Stejnou dobou odrazil od parníku malý člun a plul ještě jednou k přístavišti.

„Hodina rozloučení již udeřila!“ pravil Evgen k Adě a k Márcu. „Rozlučte se tedy spolu, a přijďte, abychom se neomškali.“

Pak se zase obrátil ke Kritzovi a promluvil s ním ještě několik slov.

Vída pak, že člun zamířil k jinému místu, než kde on se společně s ním se nalézal, pobídl Adu a Máрку, aby s ním k onomu místu se odebraly. Cesta jich vedla kolem zástupu, okolo tančících dervišů nakupenému.

Když se Adá s Márkou ještě naposled loučily, ozval se pojednou za nimi surový hlas:

„Konečně jsem tě našel pro klátá uprchlice! Nyní za to dostaneš svou odplatu!“ Před zděšenou Márkou stál její tryzník, Razga.

Márka od něho uskočila, chytla se Ady a zvolala úzkostlivě: „Zachraňte mě, pen!“

Adá jí k sobě přivinula, jako by ji chtěla chrániti.

Nyní se kolem nich shrnulo ještě více zvědavých lidí.

„Co se tu děje?“ ozval se nyní Jánošův hřímavý hlas, a tento odhazoval v cestě mu stojící lidi v pravo v levo, prodávaje si cestu k Adě a k Márcu.

Také Evgen a Kritz hleděli se nyní skrze zástup k Adě a k Márcu prodávati.

Jánoš nyní spatřil Razgu, který držel Máрку za paži a chtěl jí od Ady odtrhnouti a zabíhat.

„Pryč, padouchu, sice ti rozbiju hlavu!“

Hned ho také uchopil v zadu za límec a strhl jej zpět.

Razgo se proti němu postavil a pozdvihl naň pěst.

skrze zástup lidí, s úctou se rozstupující, přiběhl tam divokými skoky derviš.

Adá v něm hned poznala strašného Hadži Aliho a vykřikla ulekutím.

Tento hned upnul své zraky na Adin odhalený obličej a poznal ji v okamžek.

„Maš Allah! Ty jsi zde?“ zvolal chraplavým hlasem. „Zde mi neutečeš!“

Obrátil se k lidem, kteří stáli kolem něho, ukázal na Adu a pokračoval:

„Věřící, poslyšte má slova. Tato ženská patří padíšachovi! Ona jest ustanovena pro světlo světa! Nechte ji v rukou těch čaůr! Chopte se jí. Mými ústy mluvím Allah!“

„Allah il Allah!“ křičel rozčilený zástup a srazil se těsněji kolem Ady.

Jánoš se posud ryal s Razgou a tento nyní dostal pomoc, neboť několik chlapů Jánoše od zadu chopilo a odtrhlo jej vši silou zpátky, že se sotva mohl na nohou udržeti.

Razga se nyní zase obrátil k Márcu a chtěl jí uchopiti.

Tato úzkostí vykřikla, pustila se Ady, sbehlá rychlostí blesku po přístavních schodech dolů a skočila do člunu od parníku.

Razga se nyní obrátil k Adě a vykřikl zuřivě:

„Za tu proklíatou uprchlici rozeš mi ty! Když je pryč, vezmu si tebe!“

Uchopil Adu za paži a chtěl jí k sobě strhnouti.

„Pomozte! Pomozte!“ křičela Adá zděšená.

Nyní přiskočil k Razgovi Hadži Ali a vykřikl:

„Pryč, čaure!“

„Vzteklý pes!“ zařval naň Razga.

„Maš Allah! Ta ženská patří padíšachovi!“

„A kdyby patřila třebaš dábloví, teď je moje!“ vykřikl Razga a strhl Adu k sobě.

Derviš ho zuřivě uchopil a řval chraplavým hlasem:

„Věřící, sem! Pomozte mi!“

„Řvi, až pukneš!“ vykřikl Razga, třesa se vztekem.

Držel křičící Adu jednou rukou a druhou od sebe odtráždil šíleného derviše.

Zatím byl Jánoš vynaložením vši sily s moci svých útočkůů se vyprostil, porážaje některé pádnými raocami pšsti na zem a jiné jako mčce na stranu házeje.

Při tom neztratil Adu ani na okamžik z očí, a sotva že byl od svých protivníků se vyprostil, přiskočil k ní a udeřil Razgu tak prudce do hlavy, že tento zavrval a Adu pustil.

Jánoš vzal nyní Adu do náručí, mnohdy ji a běžel s ní k přístavním schodům.

Stejnou dobou si také Evgen prodělal si revolverem v ruce cestu skrze zástup a Kritz se dral za ním.

Nyní viděl, jak Jánoš Adu v náruči odnáší a zvolal naň:

„Honem dolů do člunu, Jánoši!“

Tento již stál na prvním stupni.

Zde se mu ještě nějaký chlap postavil v cestu a chtěl jej zadržeti.

Ale Jánoš jej kopl tak silně do břicha, že se chlap po zpátku se schodů do vody skácel.

Jánoš nyní sbehl s Adou v náruči po schodech dolů.

Evgen a Kritz tam přicházeli za ním.

„Mý jsme ti obhášení cestující!“ zvolal Evgen k oběma veslařům a ukázal jim již koupené lístky.

Námořníci přirazili s člunem k dolejšímu stupni, a když byla Adá od něho snesena, skočili za ní též mužové.

zdi, která v těch místech kolmo z vody se zdvihala.

Hadži Ali, kterého Razga po zpátku před sebou strkal, ztratil mimo nadání pod jednou nohou pevnou půdu.

Proto se Razgy ještě pevněji chytl a strhl jej s sebou do vody, která byla v těch místech asi na dva lokte hluboká.

Oba v ní asi na minutu zmizeli, rvouce se spolu také pod vodou.

Pak se nejprve vynořil derviš a po něm Razga.

Nyní proti sobě stáli až po ramena ve vodě, upřítaje na sebe zuřivé pohledy a při tom těžce oddechující.

„Maš Allah! Proklátý pes! Ty jsi ooupl padíšacha!“ vykřikl Hadži Ali v zuřivém vzteku a mžiknutím vytrhl handžár, který měl pod šatem.

Ale Razga nebyl také beze zbraně. Chytil svého protivníka levou rukou za pravici a druhou vytrhl z pasu dlouhou dýku.

Nejprve se započal derviš, jemuž byl Razga těžkou ránu zasadil. Ale hned na to počal také Razga vrátovati, pustil svého protivníka z ruky, zatřepal nad hlavou rukama, dýka mu vypadla z hrsti, a hned na to se skácel do vody a zmizel.

Ale také derviš se skácel na znak do vody a vícekrát se neobjevil. Přes těla těch zuřivých zápasníků proudila voda, zbarvená jejich krví.

Nyní přikvapil na břeh též druhý derviš, soudruh Hadži Aliho, a zvěděv, co se tam před několika okamžiky odehrálo, rozružil se a vyběhl beztoho již rozvášněný lid, aby se pomstil na čaurech za smrt muže svatého.

„Ti čaurové odvedli dvě otrokyně, které uprchly z padíšachova harému! Jděte pro ně a tu loď spalte!“ křičel jeden Turek.

Všichni se dali do zuřivého řvání a křičeli:

„Pojďte— a spalme tu loď!“

Značný počet loděk byl již na cestě k parníku.

Člun s naším známým společností dostal se brzo k parníku a všichni vylezli s velkým chvatem po spuštěných stupních na palubu.

Tam byli v bezpečí.

Anglický kapitán jim pokročil vstříc a otázal se jich drsnatým hlasem:

„Jste cestující?“

Místo odpovědi mu ukázal Evgen jízdní lístky, který platil také pro Adu a pro Jánoše.

Kapitán si ten lístek prohlédl a shledal, že jest v pořádku.

Pak upěl pátravý pohled na Máрку a na doktora Kritzze a tázal se tohoto:

„A což vy, pane?“

Kritz mu odpověděl, že sice není obhášen co cestující, ale že si vyzdvihl ji a běžel s ní k přístavním schodům.

Stejnou dobou si také Evgen prodělal si revolverem v ruce cestu skrze zástup a Kritz se dral za ním.

Nyní k nim přistoupil také Sir Humar, pozdravil je a tázal se jich, co bylo příčinou, že se na nabřeží strhla ta bouře.

Evgen mu vypravoval, co věděl, a za hlavního původce toho vzbouření udal onoho šíleného derviše. Na to zaručil se Sir Humar kapitánovi nejen za Evgena, nýbrž i za Kritzze, a na prý je oba dobežte náč, načez kapitán již žádných námitek nečinil.

Adá byla zatím k Márcu se obrátila a otázala se jí:

„Co chceš ty nyní dělati, Márcu?“

„Ach, drabá paní!“ pravila tato zoufale, ukazujíc na zástup lidí, který posud na nabřeží bouřil a hulákal, „tam se nyní vrátit nemohu, neboť mám tušeti, že mi tam brozí nebezpečí smrti. Ten strašný člověk tam ty lidi pořád ještě po- buňuje.“

„A ty loďky plují přímo sem, jako by mě pronásledovaly!“ do- ložila úzkostlivě.

„Co tu chtějí ty kočabky?“ zvolal kapitán.

Pohyby těch byly čím dál tím více podezřelé a také jich bylo čím dál tím větší množství.

Na jedné z nově přibýlých loděk stál vzpřímen onen druhý derviš, držv v ruce tyčku s nastrčenou dervišskou čepicí Hadži Aliho, a tento člun propnul skrze kruh ostatních člunů a plul přímo k parníku.

Jako na dané znamení počaly se nyní všechny ostatní čluny kolem parníku dohromady stahovati a některé z nich byly již téměř u něho.

„Allah il Allah!“ křičeli nyní Turci se všech stran.

přecírání slyšel, jaké důvody budou ti lidé uváděti, a proto jim řekl, aby poslali na palubu dva muže, kteří by svou stížnost a žádost přednesli, načez prý od rozhodně, zdali může jejich žádosti vyhověti.

Mezi blízkými lodkami se nyní vykonala krátká porada, načez některé z nich až k samému boku parníku připluly, kde byly stupně ještě dolů spuštěné a dva Turci počali hned po nich nahoru léztí.

Ale než vylezli nahoru, následovali za nimi ještě jiní, a v okamžek byli jimi celé stupně pokryty, že se zdálo, jako by té lodě se chtěli zmocniti a svůj úmysl násilím provésti.

Kapitán to však ještě v čas pozoroval a poručil ustupň stojícím námořníkům, aby jen dva muže na palubu pustili, a kdo by se ještě za nimi dral, aby každého do moře shodili.

Stalo se, jak byl kapitán poručil. Když byli přední dva mužové na palubě a ještě třetí za nimi vystoupiti chtěl, chopili se ho dva námořníci a shodili jej po hlavě do vody.

Tato krátká čkekuce vzbudila u námořníků hlasitý smích a u Turků zuřivý pokřik.

Když pak ještě třetí námořník nahole ke stupňům přistoupil, držv v levé ruce revolver a v pravé vytašenou šavli, a pohrozil rozvzteklým Turkům, že proti každému použije zbraní, kdo se ještě pokusí na palubu se dostati, ztratili Turci v okamžek odvahu, a za krátko byly stupně prázdné.

Za to se nyní strhl na loďkách ještě zuřivější křik, a šílený derviš máchal na všechny strany rukama a vyzýval Turky k pomstě.

Ti dva Turci, kteří byli nyní na palubě sami, ztratili, jak se zdálo, všechno rozvahy, že nemohli žádný z nich ani promluviti, ačkoli je kapitán proklínáním k tomu vyzýval.

Lépe se to podařilo vyslanecům tajemníkovi, který k nim přistoupil, aby s nimi vyjednával.

Turci mu nyní žalovali, že ty dvě otrokyně, které se na parníku nalézají, z padíšachova harému uprchly, a žádali za jejich vydání, aby je mohli do sultánova harému zase zpátky odvésti.

„Kdo pak vám takové věci namluví?“ tázal se tajemník.

„Hadži Ali, ten svatý mrdoviš!“

„Proč nepůjde ten svatý derviš sám, aby se svou žalobu odvodnil a dostal na ni odpověď?“ tázal se Sir Humar.

„Allah jest velik! Hadži Ali, ten svatý derviš, nemůže přijíti! Anež smrti se dotekl jeho čela, a on jest již v ráji! Kismet!“

Kritz byl nemalo překvapen, když najednou slyšel, že jest ten nebezpečný derviš mrtev, a tázal se:

„Já jsem přece viděl toho derviše ještě živého, a myslím, že je to tamhle ten?“

Při tom ukázal na loďku, v níž ten derviš se svým podivným přaporem pořád ještě vzpřímen stál.

„To je Hadži Jasab,“ odvětil jeden Turek. „Hadži Ali leží ve vodě. Padl rukou čaure! Maš Allah! Ať mu obelbis (džbel) tento proklíatě na věky věků!“

Při tom zlostně vyplul.

Pak zase žádal za vydání těch uprchlých otrokyň a jeho druh k tomu přijímal žádost, aby jim byl také jejich únosce vydán, aby spravedlně potrestán.

Nyní se zase jal slova Sir Humar a pravil:

„Mužové, vaše žádost jest rovněž tak nesmyslná jako vaše žaloba. Ty dvě ženské, které přišly na naši loď, nebyly nikdy otrokytými a tím méně se nalézají v nějakém harému.“

A zvěšeným hlasem a s důrazem mluvil dále:

„Kdyby tomu všemu skutečně tak bylo, jak tvrdíte, kdyby byly ty dvě ženské skutečně otrokytami, byvaly by uprchly, neměly by na věci docela ničeho; neboť by byly od té chvíle svobodny, co na tuto loď vstoupily. Zde jest anglická půda, zde platí jen anglické zákony, které jsou zanjisté lepší, než vaše, poněvadž neznají žádného otroctví. Ty dvě ženské jsou pod ochranou anglické vlajky! Tím je ta věc rozhodnuta. A nyní jděte!“

Oba Turci nyní viděli, že se tu nedá nic dělati. Roztrpčeni vztekem, že byl jejich „svatý“ od čaůr tak potopen, a že ani sám padíšach u těch nevěstých psů žádně vážnosti neměl, obrátili se k ústupu.

„Allah jest velik! Mohamed jest jeho prorok!“ bručeli ještě a kličili se po stupních paluby, jsouce provázeni potupným smíchem kapitána a námořníků.

Stupně byly nyní vzhůru vytaženy a pak se ozval hlas:

„Vstávejte v pořádku!“

„Pauče stroj!“ velel kapitán. Hned na to se rozlehlo po vodě pronikavé písknutí.

Parostroj počal pracovati, s kofmínas se vyzvaly černé mraky dýmu a parník se dal do pohybu.

Tento plul brzo plnou parou po Bosporu dolů, jsa provázen křičením.

„To je nesmysl!“ odvětil kapitán hrubě.

Ale Turci se tím nedali odříci a chtěli mermocou, aby byli puštěni na palubu a mohli kapitánovi tu věc vysvětliti a s ním vyjednávati.

Ačkoli kapitán tu věc za nesmysl prohlásil, byl by konečně

dem a proklínáním rozvzteklých Turků.

Kritz se nyní odebral k Evgenovi a k Adě, kteří stáli s Jánošem a s Márkou na zadním konci parníku roztaženou plachtou, aby na ně slunce nepražilo a sdělil jim, že Hadži Ali byl zavražděn.

Evgen a Adá si volně oddechli, jako by jim byl těžký kámen se srdce spadl.

Parn